

AMY LE FEUVRE

Flori de cireș

Traducere din limba engleză:
Anca Irina Ionescu

editura
Σοφία

București

Tatăl lor

– Știi exact cum va fi!

– Spune-ne și nouă!

– Va fi gras, roșu și iute la mânia, ca tipul de pe Nabob Pickles! Întotdeauna sunt așa când se întorc din India. Soarele îi bate în cap și îi face să fie înverșunați și nestăpâniți.

Eustace vorbea ca și cum ar fi fost cât se poate de familiarizat cu coloneii indieni. Phil stătea întins pe burtă și îl privea cu îndoială.

– În mod sigur știe să tragă bine la țintă și mă aștept să aducă tone de piei de tigru, la fel ca și unchiul lui Larkins. Larkins a spus că era un bătrânel vesel care îi dădea bacșișuri mari de fiecare dată când se ducea să-l vadă! Nu-l descrie ca pe un urâcios, Stacy!

Atunci Cherry, cu ochii măriți de spaimă, a spus:

– Este atât de îngrozitor să aparții unui străin și să fii nevoit să mergi cu el oriunde îi va plăcea să te ducă!

- Mai degrabă incitant, a spus Eustace scurt.
- Și, a remarcat Bonnie, cu glăsciorul ei moale și peltic, *s-al* putea să ne salute și să-i placă de noi!

Băieții au izbucnit în râs la auzul acestei concluzii încurajatoare. Bonnie vedea întotdeauna partea bună a lucrurilor. Cherry, dimpotrivă, pe cea mai rea. Această discuție foarte importantă avea loc în camera copiilor. Vorbeau nici mai mult, nici mai puțin decât despre sosirea unui tată necunoscut din India; un tată care nu le scrisese nicio dată de la moartea mamei lor, acum cinci ani.

Micuții St. Leger locuiseră întotdeauna cu doctorul Burton și cu soția acestuia, vechi prieteni ai mamei lor. Cei doi băieți veniseră la ei chiar înainte de plecarea colonelului și a soției sale în India; Cherry și Bonnie au ajuns sub supravegherea unei bone, la un an distanță una de cealaltă; și toți cei patru copii își aminteau foarte puțin sau deloc de părinții lor. Doamna Burton fusese a doua lor mamă. Nu avusese copii, și în mintea ei era convinsă că îi va avea în grijă pe acești micuți orfani de mamă, până vor crește și își vor face viața lor, când o scrisoare de la tatăl lor îi dăduse peste cap toate calculele și adusese consternare și îngrijorare în casa ei. Era o scrisoare scurtă.

„Stimată doamnă Burton, Sunt invalid și mă întorc acasă. Voi locui la Instanton. Voi sosi în ju-

rul datei de cinci. Trebuie să fac noi aranjamente în privința copiilor. Sper că sunt bine.

Cu stimă,

Eustace St. Leger”

– O să-i ia de lângă noi, a spus doamna Burton cu lacrimi în ochi, întorcându-se spre soțul ei în fața copiilor și dând citire scrisorii cu voce tare.

Dacă nu ar fi fost atât de speriată și de îngrijorată, nu ar fi făcut așa ceva. Bineînțeles, copiii au tras imediat concluzia că tatăl lor va veni să îi ia de acolo. Acest gând le-a adus un amestec de teamă și încântare care le-a aprins imaginația.

Eustace și Phil frecventau o mică școală pregătitoare din orașul apropiat de locuința doctorului; Cherry și Bonnie făceau lecții sub supravegherea doamnei Burton. În acea după-amiază, între patru și cinci, se adunaseră în încăperea care se mai numea „camera copiilor” și așteptau ceaiul. Era începutul primăverii, iar afară cădea o ploaie puternică. Pentru prima dată, băieții erau mulțumiți să rămână în casă, iar fetele erau încântate să stea cu ei. Toți cei patru erau niște sufletele jucăușe și inimoase. Eustace, cel mai mare, era un neastâmpărat, îndrăzneț și inventiv. Îi plăcea să fie șef și numai Phil rezista capriciilor lui. Phil avea o fire mai liniștită, iar hobby-ul lui erau invențiile. Cu ajutorul câtorva bucăți de lemn, cu puțină sârmă și sfoară, meșteștea cele mai uluitoare mașinării; le lipsea finisa-

jul și, uneori, provocau multe dezastre, dar îi țineau mintea și degetele ocupate și îl împiedicau să ia parte la alte pozne născocite de ceilalți.

Cherry era o fetiță subțire și zveltă, cu ochi întunecați și melancolici, care priveau lumea cu prea multă seriozitate. Se dedica cu trup și suflet la tot ceea ce făcea, indiferent dacă era corect sau nu; era foarte sensibilă în ceea ce privește opiniile celorlalți despre ea.

Bonnie era cea mai fericită și cea mai veselă creatură care se zbenguise vreodată pe acest pământ. Avea bucle de culoarea inului și ochi albaștri adânci; singurul ei necaz era că, fiind cam durdulie, băieții îi spuneau „Budincuța” și „Grăsuța”. Odată s-au legat de fața ei zâmbitoare, asigurând-o că este o pisică de Cheshire, aceea care zâmbește tot timpul!

Doamna Burton o găsisese mai târziu pe Bonnie în dormitor, inspectându-se cu seriozitate în oglindă. S-a dat jos de pe scaunul pe care stătea dând din cap cu înțelepciune și cu un zâmbet mai strălucitor ca oricând.

– Bunul Dumnezeu mi-a dat ca podoabă un zâmbet. A *vlut* ca cineva din lumea asta să zâmbească *meleu*, tot timpul, și de aceea buzele mele se *lăsucesc* în sus!

Doamna Burton, în timp ce se îndepărta, și-a spus în sinea ei:

„Mulțumesc lui Dumnezeu pentru cei care zâmbesc în lumea aceasta!”

Gramatica lui Bonnie șchiopăta, dar inima ei era mare, și nu era nimeni și nimic pe care să nu-l iubească. Cei patru frați erau foarte buni prieteni. Certurile lor nu durau niciodată mult timp, erau statornici și credincioși unul față de celălalt la greu sau la necazuri.

Colonelul St. Leger a sosit a doua zi după discuția din camera copiilor.

A ajuns abia după lăsarea întinericului, iar fetițele tocmai se duceau la culcare. S-a stârnit mare agitație, când fetițele au fost chemate să coboare grabnic în salon. Cherry era înnebunită de emoție; a încercat curajoasă să-și ascundă teama; băieții începuseră deja să chicotească; Bonnie a fost singura care a coborât cu zâmbetul ei netulburat ca de obicei.

– Stacy, intră tu primul! a șoptit Cherry rugătoare în fața ușii.

– Nu fac una ca asta. Eu știu să mă port. Bărbații stau întotdeauna la urmă!

– Bonnie, du-te tu! Oh, ce bine ar fi fost dacă nu ai fi fost atât de scundă!

– Târăște-te în patru labe. Ea o să te ascundă! a sugerat Phil, țopăind în sus și în jos.

Atunci doamna Burton, auzind șușotelile, a deschis ușa și a rezolvat problema, luând fiecare fetiță de o mână. Era mândră de elevii ei. Erau cu toții curați și gătiți cu cele mai bune haine și, fiind avertizați dinainte, se purtau cât se poate de bine. Dar cu toții au fost surprinși când și-au văzut tatăl.

Un bărbat palid, molatic în mișcări, înfășurat în pături, stătea rezemat pe spate în fotoliul preferat al doamnei Burton. Avea o mustață lungă, căzută, ochi triști și cea mai blândă voce pe care o auziseră copiii vreodată.

A ridicat privirile când au intrat, dar părea prea vlăguit ca să se ridice.

– Par foarte zdraveni și sănătoși, a spus el.

Nu s-a oferit să-i sărute. Cherry, chinuită de nehotărâre și timiditate, s-a trezit că întinde obrazul pentru un sărut. Se dăduse înapoi cu obrajii în flăcări tocmai când tatăl ei se apleca în față. Bonnie a fost mai norocoasă, dar avea o mușcătură adorabilă de copilăș, iar mustața lungă care o gădila pe obraz o amuză așa de tare, încât a început imediat să chicotească. Băieții și-au îndreptat umerii și i-au strâns mâna, ca și cum ar fi acționat mânerul unei pompe în sus și în jos. Colonelul St. Leger a tras adânc aer în piept după terminarea prezentărilor.

– Mâine va trebui să vorbim despre planurile voastre, a rostit el rar.

Apoi, conștient că opt ochi strălucitori erau ațintiți asupra lui cu o privire serioasă, a adăugat:

– Voi putea să vorbesc mai bine când voi fi mai odihnit. Copiii vă fac cinste, doamnă Burton.

Doamna Burton a zâmbit.

– Nu mă grăbesc să-i pierd.

– Nu? Ei bine – vom vedea –, am de gând să înființez o casă de burlaci. Doamna Tipkins, ca-

re s-a ocupat de Instanton în tot acest timp, va ține casa. Dar în rest prefer să am numai slujitori bărbați în jurul meu, la fel ca în India. Sunt un burlac convins, iar omul pe care l-am adus acasă cu mine va fi de neprețuit. Dacă locul acesta ar fi mai mic, ar fi suficient el singur.

Bonnie stătea în picioare lângă tatăl ei. Și-a întins mâna mică și moale și i-a pus-o pe genunchi.

– O să fim și noi tot *bullaci*, a spus ea pe un ton convingător. O să fim *foalte* cuminți și o să ne înveți cum să facem.

Bonnie nu știa că atingerea mâinii și cuvintele ei le decisese soarta atunci și acolo.

Colonelul St. Leger cântărise lucrurile cu grijă și ajunsese la concluzia că ar fi preferat să nu-și țină copiii lângă el. Își făcuse curaj pentru a face față chipurilor lor tinere și luminoase, când mâna moale de copil schimbase totul. Ceva s-a trezit în inima lui și s-a împotrivit vieții departe de ei; amintirea l-a dus înapoi la o tânără și frumoasă soție copleșită de durere și lacrimi, în timp ce își punea copilul cel mai mic în brațele credincioasei bone.

– Luați-o; o parte din inima și din viața mea se duce cu ea; dar mi-aș tăia mâna dreaptă ca să-i salvez prețioasa viață. Dumnezeu nu a adus-o în această lume pentru ca eu să o scot în grabă din ea prin egoismul meu!

Și acesta era copilul care stătea lângă el acum; cel ale cărui buze moi se ridicaseră atât de mân-

gâietoare spre el, cel care părea să revendice imediat soarta lui ca și când ar fi fost a ei, fără nici o umbră de îndoială sau teamă.

Acum îi zâmbea, fără nici un cuvânt. Doamna Burton a răs cu voce tare; apoi, văzând că domnul colonel St. Leger dorește să scurteze convorbirea, i-a îndemnat pe copii să-i ureze „noapte bună” și să meargă la culcare.

– Proasta proastelor! a răbufnit Stacy, întorcându-se spre Bonnie imediat ce au ieșit afară pe ușă. Te repezi întotdeauna să vorbești și spui mereu numai nerozii!

– Ce crezi că este un burlac? i-a ținut isonul Phil, cu nasul lui cârn ridicat în aer. În nici un caz o mucoasă ca tine!

Dacă Cherry ar fi fost cea care ar fi greșit, s-ar fi simțit copleșită de rușine și confuzie. Dar nu era cazul cu Bonnie. O ținea pe a ei cu convingere.

– O să fiu ca tata. Nu știu ce este asta, *dal* el este așa și voi fi și eu. O să mă fac *bullac*; o să *clesc bullac*!

Stacy era atât de copleșit de seriozitatea și tăria lui Bonnie, încât s-a rostogolit pe jos, încercând să-și înăbușe râsul. Phil s-a aruncat peste el. Fetițele au urcat în fugă scările, lăsându-și frații să-și rezolve problemele, și abia când Annie, tânăra și isteța cameristă le-a pieptănat părul, Bonnie s-a referit din nou la subiect.

– Ce este un *bullac*, Cherry?

Cherry avea o idee foarte vagă despre o astfel de persoană.

– Este un... un fel de om, cred... ceva așa... ca un unchi.

Annie a râs.

– Oh, domnișoară Cherry, ce aberații! Un burlac este ceea ce nici un bărbat nu ar trebui să fie; un înfumurat care se crede prea bun pentru femei! Un bărbat căruia îi este teamă de orice femeie!

– Sunt sigură că tata nu se teme de nimeni, a spus repede Cherry.

– Tatăl tău? Eh, dragă, nu, nu este burlac. Un burlac este un om care nu-și dorește să se însoare niciodată.

Bonnie nu înțelegea aceste explicații. Era mâhnită de ideea că era ceva dincolo de puterile ei de înțelegere. Copiii au discutat din nou despre colonelul St. Leger la micul dejun din ziua următoare.

– Nu e deloc așa cum ai spus, Stacy. Este mult mai drăguț! a replicat Cherry între două linguri de terci.

– Nu știu ce să zic despre asta, a răspuns Stacy cu aerul lui de adult. Aceste persoane liniștite sunt destul de profunde. La fel ca Marcus Bains de la noi de la școală.

– Tata nu este colegul tău de școală, l-a întrerupt Cherry.

– Oh, nu mai spune! Și ce este? S-ar putea să fie un fel de leu adormit; nu se știe niciodată!

– O să ne dăm seama mai bine când o să-și despacheteze lucrurile, a afirmat Phil, dând din cap cu un aer de cunoscător.

– Eu cred că este somnoros, bolnav și obosit, a răspuns Cherry pe un ton hotărât; și, dacă mergem să locuim cu el, vom putea să facem tocmai ceea ce ne place!

– Mă tem că nu va suporta zgomotul, a spus Phil. Totuși sper că nu este un papă-lapte!

Doamna Burton, care prezida micul dejun cufundată în scrisorile ei, și-a ridicat acum privirea.

– Băieți, vorbiți despre tatăl vostru?

– Da, a spus Phil fără jenă, firește.

– Dar nu știi că trebuie să fii respectuos? Țineți minte asta, să nu puneți niciodată la îndoială acțiunile și cuvintele unui tată. I se cuvin respect, ascultare și iubire din partea voastră. Și orice băiat și fată ar trebui să-și considere tatăl cel mai bun om din întreaga lume!

– Dar nu se poate ca fiecare tată să fie cel mai bun, a spus Phil, căruia îi plăceau polemicile.

– Tu trebuie să-l consideri cel mai bun. Trebuie să fie cel mai bun pentru tine.

– Și mie îmi place să gândesc adevărul, a continuat Phil.

Bonnie le-a venit în ajutor.

– Este cel mai bun tată pe *cale* l-am avut eu *vleodată*, a spus ea cu căldură, și am de gând să-l iubesc nespul!

– Și câți tați ai avut? a întrebat Stacy chicotind.

Bonnie nu se lăsa intimidată.

– Poate că am avut o mulțime înainte să mă nasc, *doal* că nu mi-i pot aminti!

Băieții au scos un strigăt, iar apoi Phil a spus pe un ton grav:

– Îți voi da noul meu șiling, Bonnie, este primul lucru inteligent pe care îl rostești!

Bonnie radia din spatele cării ei de lapte.

– Și apoi mă duc să *cumpăl* de la magazinul de *jucării* păpușa aceea minunată care *melge* pe *picioale fălă* să o țină nimeni!

– E timpul să plecați la școală, băieți, a anunțat doamna Burton; și micul grup s-a împrăștiat.